

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **PersCom s.r.o.**, se sídlem Oblouková 296/83, Děčín, zast. Mgr. Tomášem Oujezkým, advokátem, se sídlem U Starého mostu 111/4, Děčín, proti žalovanému: **Úřad práce České republiky**, se sídlem Dobrovského 1278/25, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2019, č. j. 10 A 35/2018 - 41,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2019, č. j. 10 A 35/2018 - 41, **se zrušuje** a věc se **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Ten spatřovala ve výmazu rozsahu její činnosti povolené rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 7. 2017, č. j. UPCR-2017/56821/4 (dále jen „povolení ke zprostředkování zaměstnání“), z evidence agentur práce vedené žalovaným; konkrétně se jednalo o zprostředkování zaměstnání na území České republiky podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a zprostředkování zaměstnání cizinců na území České republiky podle § 60 odst. 1 písm. b) téhož zákona pro všechny druhy prací ve všech oborech, ve formě zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) citovaného zákona.

II.

[2] Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobě vyhověl a vyslovil, že výmaz rozsahu činnosti žalobkyně obsažený v povolení ke zprostředkování zaměstnání z evidence

agentur práce byl nezákonný. Žalovaný totiž v návaznosti na ustanovení části první čl. II bodu 4 zákona č. 206/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 206/2017 Sb.“ a „zákon o zaměstnanosti“), účinného od 29. 7. 2017, nesprávně dovodil zánik povolení ke zprostředkování zaměstnání *ex lege* v důsledku neposkytnutí kauce žalobkyní podle § 60b zákona o zaměstnanosti ve znění po 29. 7. 2017. Pochybil tudíž i v tom, že provedl výmaz údajů z evidence agentur práce. Podle městského soudu byl žalovaný povinen postupovat podle části první čl. II bodu 3 zákona č. 206/2017 Sb. a žalobkyni ke složení kauce nejprve sám vyzvat. Pokud tak neučinil, a přesto údaje týkající se žalobkyně z evidence agentur práce vymazal, představuje tento výmaz nezákonný zásah do práv žalobkyně.

III.

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti shora specifikovanému rozsudku městského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a vrátit věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel předně namítá, že ač se městský soud v napadeném rozsudku zabýval tím, zda na posuzovaný případ aplikovat přechodné ustanovení obsažené v bodě 3 nebo 4 části první čl. II zákona č. 206/2017 Sb., nepřihlédl ke skutečnosti, že stěžovatel vydal rozhodnutí - povolení ke zprostředkování zaměstnání - již dne 19. 7. 2017, tedy před účinností tohoto zákona. Ta nastala ve vztahu k posuzovaným ustanovením ke dni 29. 7. 2017. Stěžovatel tudíž nebyl oprávněn v tomto rozhodnutí aplikovat ještě neúčinný právní předpis.

[5] Stěžovatel dále uvádí, že ustanovením části první čl. II bod 4 zákona č. 206/2017 Sb. zákonodárce uložil držiteli povolení ke zprostředkování zaměstnání, jemuž bylo povolení vydáno před nabytím účinnosti tohoto zákona, aby nejpozději do 29. 10. 2017 poskytl kauci podle § 60b odst. 1 zákona o zaměstnanosti, přičemž stanovil, že marným uplynutím lhůty dříve udělené povolení ke zprostředkování zaměstnání zaniká. Podle stěžovatele se přitom vydáním rozhodnutí rozumí podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu předání stejnopisu písemného rozhodnutí k doručení.

[6] Stěžovatel má tudíž za to, že ze znění ustanovení části první čl. II bod 4 zákona č. 206/2017 Sb. je zřejmé, že rozhodnou skutečností je den vydání rozhodnutí, nikoliv okamžik, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci, jak mylně dovozuje městský soud. V posuzované věci došlo k vydání rozhodnutí před účinností zákona č. 206/2017 Sb. Stěžovatel proto postupoval správně podle ustanovení části první čl. II bod 4 zákona č. 206/2017 Sb. a nikoliv bodu 3 téhož článku. Aniž by žalobkyni vyzýval k poskytnutí kauce (neboť k tomu podle tohoto ustanovení nebyl povinen), dospěl po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty (tj. po 29. 10. 2017) k závěru, že žalobkyni *ex lege* zaniklo povolení ke zprostředkování zaměstnání, a tudíž provedl výmaz příslušných údajů z evidence agentur práce.

pokračování

[7] Stěžovatel nakonec také zdůrazňuje, že správní řád správnímu orgánu neumožňuje bez dalšího pokračovat v již (i když nepravomocně) skončeném správním řízení. Takovou možnost neobsahuje ani zákon o zaměstnanosti.

IV.

[8] Žalobkyně se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

V.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná na základě pověření zaměstnanec splňující požadavky podle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud následně posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud úvodem shrnuje, že shodně s městským soudem má za to, že v nynější věci jsou splněny předpoklady přípustnosti žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s. o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Na jeho příslušnou argumentaci o této otázce obsaženou v odstavcích 23. až 33. proto beze zbytku odkazuje a ztotožňuje se s ní.

[13] V posuzovaném případě je sporné, zda stěžovatel měl vůči žalobkyni postupovat v souladu s přechodným ustanovením obsaženým v části první čl. II bod 3 zákona č. 206/2017 Sb. (dále také jen „čl. II bod 3“), nebo přechodným ustanovením části první čl. II bod 4 téhož zákona (dále také jen „čl. II bod 4“). Jinými slovy, zda měl žalobkyni vyzvat ke složení kaucí podle § 60b zákona o zaměstnanosti ve znění po novele provedené zákonem č. 206/2017 Sb., nebo zda žalobkyně měla povinnost tuto kauci složit v zákonem stanovené lhůtě 3 měsíců ode dne účinnosti zákona č. 206/2017 Sb., tj. do 29. 10. 2017, bez této výzvy, a pokud tak neučinila, její povolení ke zprostředkování zaměstnání zaniklo ze zákona, a žalovaný tudíž opodstatněně provedl výmaz příslušných údajů týkajících se žalobkyně z evidence agentur práce.

[14] Jak již výše uvedeno, městský soud v napadeném rozsudku vyslovil, že stěžovatel byl v souladu s přechodným ustanovením obsaženým v čl. II bod 3, ve spojení s § 60b odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 29. 7. 2017, povinen žalobkyni vyzvat k poskytnutí kaucí. Pokud tak neučinil, nebyla podle mínění městského soudu žalobkyně v prodlení s poskytnutím kaucí. Stěžovatel tudíž nemohl dospět k závěru, že povolení ke zprostředkování zaměstnání zaniklo ze zákona v důsledku neposkytnutí kaucí a provést výmaz údajů v evidenci agentur práce týkajících se žalobkyně. Městský soud tuto úvahu podpořil jednak gramatickým a také historickým výkladem přechodného ustanovení obsaženého v čl. II bod 3 (viz odstavce 46. a 47. napadeného rozsudku). Dále dovodil, že uvedené přechodné ustanovení je ve vztahu speciality k přechodnému ustanovení obsaženému v části první čl. II bod 2 uvedeného zákona (viz odstavce 43. napadeného

rozsudku) a nakonec uzavřel, že ustanovení čl. II bod 3 je též ve vztahu speciality k obecnému přechodnému ustanovení v části první čl. II bod 4 tohoto zákona (srov. odstavec 49. napadeného rozsudku).

[15] Tyto závěry městského soudu jsou však správné pouze částečně.

[16] Podle § 60b odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, ve znění od 29. 7. 2017, *právnícká nebo fyzická osoba žádající o povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) je povinna poskytnout kauci ve výši 500 000 Kč. (odst. 1) Kauce se poskytuje na výzvu generálního ředitelství Úřadu práce složením částky na zvláštní účet generálního ředitelství Úřadu práce po splnění všech stanovených podmínek pro udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání žádající právníckou nebo fyzickou osobou. (odst. 2)*

[17] Podle ustanovení části první čl. II bod 2 zákona č. 206/2017 Sb. (dále také jen „čl. II bod 2“), *správní řízení o povolení ke zprostředkování zaměstnání pravomocně neskončené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak.*

[18] Podle ustanovení části první čl. II bod 3 zákona č. 206/2017 Sb., *povinnost podle § 60b odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, má právnícká nebo fyzická osoba, k jejíž žádosti bylo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zahájeno správní řízení o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání a toto správní řízení nebylo do dne nabytí účinnosti tohoto zákona pravomocně skončeno.*

[19] Podle ustanovení části první čl. II bod 4 zákona č. 206/2017 Sb., *právnícká nebo fyzická osoba, které bylo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, je povinna do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona poskytnout kauci podle § 60b odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a to složením částky na zvláštní účet generálního ředitelství Úřadu práce; marným uplynutím této lhůty povolení ke zprostředkování zaměstnání zaniká.“*

[20] Z právě citovaných přechodných ustanovení lze bez pochyb dovodit, že nejobecnějším je pravidlo zakotvené v článku II bod 2. Jedná se o obvyklé přechodné ustanovení, podle něž se řízení, která ke dni účinnosti zákona č. 206/2017 Sb., tedy ke dni 29. 7. 2017, nebyla pravomocně skončena, dokončí podle dosavadních předpisů, to však za předpokladu, že uvedený právní předpis dále nestanoví jinak.

[21] Hned v následujícím bodě 3 téhož článku je stanovena jistá odchylka od zmíněného obecného pravidla. V tomto bodě se tedy vskutku jedná o speciální úpravu ve vztahu k předcházejícímu článku II bod 2 přechodných ustanovení a v tomto závěru je třeba městskému soudu přitakat.

[22] Uvedené speciální ustanovení (článek II bod 3) vymezuje případy, v nichž sice správní řízení o povolení ke zprostředkování zaměstnání [v daném případě podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti] započalo před účinností zákona č. 206/2017 Sb., a tedy

pokračování

podle nejobecnějšího přechodného pravidla by se mělo dokončit podle dosavadních předpisů a také by se na něj neměla vůbec vztahovat povinnost složit kauci, avšak zákonodárce měl přesto zájem na zakotvení povinnosti úhrady kaucí, tudíž tuto povinnost vtělil do přechodného ustanovení článku II bod 3. Podle něj je povinnost složení kaucí stanovena na výzvu stěžovatele. Právě aplikace tohoto přechodného ustanovení se také dovolávala v souzené věci žalobkyně. Stěžovatel jí však oponoval a na její případ použil přechodné ustanovení obsažené v čl. II bod 4. Podle něj naopak žalobkyně měla kauci zaplatit bez jakékoliv výzvy do 3 měsíců ode dne účinnosti zákona, jinak její povolení ke zprostředkování práce zaniklo ze zákona.

[23] V nynější věci ze správního spisu plyne a není ani mezi účastníky řízení sporné, že na základě žádosti žalobkyně stěžovatel vydal dne 19. 7. 2017 povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, které téhož dne žalobkyni doručil. Dne 29. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 206/2017 Sb., obsahující sporná přechodná ustanovení a teprve dne 4. 8. 2017 nabylo uvedené rozhodnutí vydané stěžovatelem právní moci. Tedy není pochyb o tom, že řízení v daném případě bylo pravomocně skončeno teprve po nabytí účinnosti zákona č. 206/2017 Sb.

[24] Přesto, že z právě uvedeného by se nabízel závěr zastávaný žalobkyní, k němuž se přiklonil i městský soud, Nejvyšší správní soud věc posoudil odlišně, a to z dále uvedených důvodů.

[25] Předně se Nejvyšší správní soud neztotožňuje s městským soudem v úvaze, kterou přijal bez jakékoliv bližší argumentace, totiž že pravidlo zakotvené v článku II bod 4 je obecnější ve vztahu k pravidlu zakotvenému v článku II bod 3, které je podle něj speciální. Takový výklad nejen, že městský soud blíže neodůvodnil, ale byla by v rozporu i s logickou strukturou právních norem, které pravidelně (nehledě na předmět právní úpravy) obsahují nejprve pravidlo obecnější, které je následně doplněno, upřesněno (třeba i formou výjimek z obecného pravidla) či jinak upraveno v dalších částech příslušné právní normy, nikoli však naopak. Struktura právních norem tak jde od pravidla obecnějšího k pravidlu speciálnímu.

[26] V daném případě však vztah obou sporných přechodných ustanovení (článků II bodů 3 a 4) není vztahem obecného a speciálního. Přechodné ustanovení zakotvené v článku II bod 4 je ve vztahu k článku II bod 3 ustanovením sice navazujícím, ale samostatným, týkajícím se skupiny případů, v nichž, nehledě na stav řízení (tj. zda je či není pravomocně ukončeno), již bylo vydáno žadateli povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti ve znění před 29. 7. 2017. To lze dovodit nejen za použití teleologického výkladu s ohledem na text důvodové zprávy k zákonu č. 206/2017 Sb. (viz dále odst. [31]), ale též systematickým výkladem jednotlivých s přechodnými ustanoveními souvisejících ustanovení zákona o zaměstnanosti ve znění zákona č. 206/2017 Sb. účinného ode dne 29. 7. 2017, týkajících se jednak podmínek pro udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání (§ 60, § 60a a zejména § 60b zákona o zaměstnanosti ve znění po novele), ale také ze zániku povolení o zprostředkování zaměstnání (§ 63 odst. 1 posledně uvedeného zákona) či možnosti toto povolení odejmout (§ 63 odst. 2 téhož zákona).

[27] Z dikce § 60b zákona o zaměstnanosti ve znění účinném ode dne 29. 7. 2017 je zřejmé, že povinnost poskytnutí kaucí je od uvedeného data jednou z podmínek pro udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. K jejímu splnění stěžovatel vyzývá žadatele až po splnění všech ostatních podmínek podle § 60 a § 60a zákona o zaměstnanosti. Nejsou-li podmínky obsažené v uvedených ustanoveních zákona o zaměstnanosti naplněny, stěžovatel žadatele o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání ke složení kaucí ani nevyzývá. V případě, že žadatel sice splní podmínky § 60 a 60a zákona o zaměstnanosti, ale na výzvu nesplní poslední podmínku poskytnutí kaucí, stěžovatel povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti ve znění zákona č. 206/2017 Sb. opět neudělí. Z právě uvedeného je zjevné, že výzva k poskytnutí kaucí (ale i nutnost jejího složení) předchází vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání. Nedávalo by žádný smysl vyzývat ke splnění podmínky k udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání poté, co již toto povolení bylo vydáno. Bylo-li by vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání a teprve poté by k výzvě stěžovatele nedošlo ke složení kaucí, stěžovatel by již přesto podle právní úpravy účinné od 29. 7. 2019 nemohl povolení neudělit.

[28] Jakkoliv se právě uvedené úvahy vztahují k zákonu o zaměstnanosti ve znění účinném po změně provedené zákonem č. 206/2017 Sb., a mohlo by se tak jevit, že tato argumentace je nevýznamná, je tomu právě naopak. Uvedená východiska totiž mohou být vodítkem pro výklad sporných přechodných ustanovení.

[29] Kasační soud již pro výše vyslovené odmítá dílčí závěr městského soudu uvedený v odst. 50 napadeného rozsudku o tom, že ačkoliv stěžovatel nemohl v době vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání (19. 7. 2017) aplikovat prozatím (do 29. 7. 2017) neúčinné ustanovení § 60b zákona o zaměstnanosti, zakotvující povinnost poskytnout kauci před vydáním povolení, nic mu nebránilo v tom, aby po nabytí účinnosti novely zákona o zaměstnanosti, tedy zákona č. 206/2017 Sb., ve všech zahájených a nepravomocně ukončených řízeních (jako tomu bylo i v nynější věci) vyzval dodatečně ke splnění povinnosti vyplývající z citovaného ustanovení, tedy k poskytnutí kaucí. Jak výše uvedeno, bylo by bez smyslu, aby stěžovatel po vydání (byť dosud nepravomocného) povolení ke zprostředkování zaměstnání ještě dodatečně vyzýval žalobkyni ke splnění jedné z podmínek k vydání tohoto povolení. Na vydání povolení by to totiž již nemělo žádný vliv.

[30] Situace, jaká nastala i v souzené věci, zákonodárce předvídal a jejich řešení zakotvil právě v přechodných ustanoveních části první čl. II bod 3 a 4 zákona č. 206/2017 Sb. V nich stanovil specifický postup ke splnění nové zákonné podmínky vyplývající z § 60b odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 29. 7. 2017, tj. povinnosti složit kauci.

[31] Městský soud v napadeném rozsudku ohledně citovaných přechodných ustanovení vyložil, že čl. II bod 3 se vztahuje na situace, kdy v době nabytí účinnosti tohoto zákona ještě nebylo pravomocně ukončeno správní řízení o povolení ke zprostředkování zaměstnání, zatímco čl. II bod 4 podle něj dopadá toliko na případy, kdy bylo před nabytím účinnosti tohoto zákona pravomocně ukončeno správní řízení o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání. S tímto výkladem se však i s ohledem na výše uvedené nemůže Nejvyšší správní soud ztotožnit.

pokračování

[32] Při výkladu sporných přechodných ustanovení kasační soud především zohlednil úmysl zákonodárce, vyplývající z důvodové zprávy k nim (z ní zřetelně vyplývá úmysl, aby kauci zaplatili nejen žadatelé před vydáním povolení ke zprostředkování zaměstnání, ale též ty agentury práce, jimž již povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14b odst. 1 zákona o zaměstnanosti před účinností zákona č. 206/2017 Sb. bylo vydáno - srov. text důvodové zprávy k zákonu č. 206/2017 Sb., vztahující se k přechodnému ustanovení článku II bod 4, podle něžž, *[p]rávnícká nebo fyzická osoba, které přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona bylo vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti musí prokázat svou finanční způsobilost do 3 měsíců po dni nabytí účinnosti tohoto zákona, jinak povolení ke zprostředkování zaměstnání zaniká. Přechodné období 3 měsíců bylo zvoleno také s ohledem na navrhované nabytí účinnosti tohoto zákona. Toto období představuje dostatečný časový prostor, aby se současní držitelé povolení ke zprostředkování zaměstnání pro formu podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti stihli s předkládanou změnou seznámit a alokovat finanční zdroje, což nelze požadovat okamžitě, a to zejména u menších agentur práce.)*

[33] Nelze si ale v této souvislosti nepovšimnout též zákonných podmínek, za kterých má stěžovatel možnost buď povolení ke zprostředkování zaměstnání odejmout (§ 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném ode dne 29. 7. 2017), nebo podle nichž toto povolení zaniká (§ 63 odst. 1 téhož zákona). Mezi důvody zániku či odejmutí povolení není uvedena skutečnost, že nebyla složena kauce. Jinými slovy, pokud by Nejvyšší správní soud přistoupil na výklad městského soudu a vyšel by z předpokladu, že na případ žalobkyně dopadalo přechodné ustanovení článku II bod 3, neboť jí sice bylo vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání, avšak nebylo dosud v právní moci, a tudíž měl stěžovatel žalobkyni k zaplacení kauce vyzvat, pak by taková výzva neměla žádný praktický význam, jak již shora uvedeno. Povolení již stěžovatel vydal, své rozhodnutí, byť nepravomocné, nemohl poté, co bylo vydáno, nikterak změnit, neboť jím byl sám vázán již okamžikem, kdy je vydal a i za předpokladu, že by žalobkyně kauci neuhradila, povolení jí bylo vydáno a složení kauce by nebylo jakkoliv vynutitelné (neboť by podle městského soudu na její případ nedopadalo ani přechodné ustanovení podle článku II odst. 4). Podle zákona o zaměstnanosti totiž nelze z důvodu nesložení kauce povolení odejmout a tato skutečnost není obecně ani důvodem zániku vydaného povolení ze zákona. Právě proto je zde ono přechodné ustavení zakotvené v článku II bod 4, jež bylo na místě použít i v případě žalobkyně.

[34] Z toho, co bylo právě uvedeno, je zjevné, že stěžovatel v souzené věci nepochybil, pokud postupoval podle přechodného ustanovení obsaženého v článku II bod 4 a s ohledem na skutečnost, že žalobkyně sama, bez výzvy, jež, jak shora uvedeno, by v její situaci neměla jakýkoli praktický význam, po uplynutí zákonné lhůty 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti zákona o zaměstnanosti ve znění zákona č. 206/2017 Sb. dovedl zánik jejího povolení ke zprostředkování zaměstnání ze zákona a následně provedl výmaz skutečností týkajících se žalobkyně z evidence agentur práce. Výklad přijatý městským soudem by nemohl postihnout případy, v nichž sice povolení již bylo nepravomocně vydáno, ale dosud nebyla zaplacená kauce, a stěžovatel by již neměl žádný zákonný prostředek, jak její složení vymoci, i kdyby žadatele k jejímu složení vyzval.

[35] Kasační soud opětovně zdůrazňuje, že obě vykládaná přechodná ustanovení nejsou ve vztahu speciálního a obecného. Jejich význam a obsah je třeba vnímat sice ve vzájemné souvislosti mezi sebou, ale především ve vztahu k hmotněprávní úpravě obsahující podmínky udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání a jeho zániku či odejmutí. Článek II bod 3 lze proto s ohledem na znění článku II bod 4 aplikovat pouze na ta správní řízení o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, která byla zahájena přede dnem nabytí účinnosti novely zákona o zaměstnanosti, a u kterých do dne nabytí účinnosti této novely nedošlo k vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání.

[36] Naopak na ta správní řízení, v nichž bylo již před nabytím účinnosti zákona č. 206/2017 Sb. vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání, už totiž dopadá úprava zakotvená v článku II bod 4, nehledě na to, zda toto povolení nabylo či dosud nenabylo právní moci. Důvod této na první pohled poněkud komplikované právní úpravy lze spatřovat v tom, že článek II odst. 4 i vzhledem k obsahu výše citované části důvodové zprávy k zákonu č. 206/2017 Sb. (viz odst. [31]), dopadá na všechny agentury práce, jimž již bylo vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání, a jak správně uvádí stěžovatel, vydáním tohoto povolení se ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení.

[37] Nejvyšší správní soud tedy na rozdíl od městského soudu dospěl k závěru, že ustanovení části první čl. II bod 4 zákona č. 206/2017 Sb. je nutné aplikovat také v případech, v nichž bylo před účinností tohoto zákona vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání, byť dosud nepravomocné, nikoliv toliko v případech, kde bylo před nabytím účinnosti zákona č. 206/2017 Sb. pravomocně ukončeno správní řízení o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, tj. vydané povolení již nabylo právní moci. Jiná právní úprava by totiž zjevně nepokryla právě takový případ, který nastal i v případě žalobkyně.

[38] Lze pro přehlednost shrnout, že v nyní posuzované věci vydal [a to ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu] stěžovatel žalobkyni povolení ke zprostředkování zaměstnání dne 19. 7. 2017. Stalo se tak přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 206/2017 Sb., a proto byla žalobkyně povinna (v případě, že chtěla požadovanou činnost vykonávat) ve smyslu přechodného ustanovení obsaženého v čl. II bod 4 složit do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona kauci podle § 60b zákona o zaměstnanosti (ve znění účinném od 29. 7. 2019), a to aniž by ji k tomu byl stěžovatel povinen vyzvat. Marným uplynutím této lhůty žalobkyni udělené povolení ke zprostředkování zaměstnání ve smyslu čl. II bod 4 zaniklo ze zákona. Stěžovatel tudíž nepochybil, provedl-li výmaz rozsahu činnosti žalobkyně obsaženého v tomto rozhodnutí z evidence agentur práce. Údaje tam uvedené s ohledem na zánik povolení neodpovídaly skutečnosti. Tento výmaz tak nemohl nikterak zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobkyně, naopak výmaz uvedených skutečností založil soulad evidovaného stavu se stavem skutečným.

[39] Kasační soud tudíž uzavírá, že městský soud dospěl v napadeném rozsudku k nesprávnému právnímu závěru, že výmaz provedený stěžovatelem byl nezákonným zásahem; shledal proto, že byl naplněn stěžovatelem namítaný důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

pokračování

[40] Kasační stížnost je z důvodů shora vyložených důvodná. Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení tedy městský soud znovu ve světle výše uvedených závěrů kasačního soudu posoudí důvodnost žaloby žalobkyně na ochranu před nezákonným zásahem stěžovatele.

[41] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne současně též o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu